

Phia Ménard start haar artistieke carrière als circusartiest. Wanneer ze als twintigjarige de solo 'd'Extraballe' (1990) ziet, van jongleur Jérôme Thomas, wil ze niets liever dan zich die kunst machtig maken. Ménard volgt cursussen jongleren en daarbij ook hedendaagse dans, mime en acteren. Ménard treedt in 1995 toe tot zijn gezelschap en reist mee de wereld rond, onder meer optredend in Hic Hoc. Pas in 2003 zal ze zijn gezelschap verlaten. Onderwijl begint ze in 1997 ook met het nemen van lessen bij danser en choreograaf Hervé Diasnas, oprichter van Presence Mobility Danse. Over beide leermeesters zegt ze, dat die haar 'hebben leren lopen'. In 1998 richt ze ook haar eigen kleine gezelschap op: Compagnie Non Nova. Met als doel voorstellingen te maken vanuit een nieuwe multidisciplinaire visie op jongleerkunst, dans, objecttheater, mime en scenografie. In haar eerste voorstellingen valt al op hoe uniek haar theatrale benadering is van het goochelen met jongleerbanen. Na haar debuut 'Le Grain (Het Graan)' breekt ze in 2001 als maker door met de solo 'Ascenseur, fantasmagorie pour élever les gens et les fardeaux'. In 2008 neemt haar carrière een nieuwe wending; ze begint voorstellingen in langere cycli te maken, en richt zich steeds meer op de verbeelding van metamorfose en transformatie, en de erosie van natuurlijke materialen, onder meer met het project "I.C.E." (Complementary Injuality of the Elements). Ze creëert de "PPP" -show (2008) in Lyon, het eerste stuk van de cyclus 'Pièces de Glace' (IJstukken). Later maakt ze ook een cyclus 'Pièces of Vent'

(Windstukken), waarin bovengenoemde solo met plastic zakjes deel van uitmaakt, en een cyclus 'Pièces de l'Eau et Vapeur'. Het is niet vreemd dat in 2008 haar werk een nieuwe wending krijgt. Phia Ménard verandert dan namelijk van sekse. Ze is geboren in het lichaam van een man, maar voelt zich daarin niet thuis. "Ik ben trouwens nog steeds Philippe op mijn identiteitspapier," rebelleert ze, "omdat de maatschappij ons transgenders nog steeds als geestelijk ziek beschouwt". Van een jongleur als circusartiest verandert ze in een performance-kunstenares met boodschap. Een maakster die de confrontatie zoekt, en gefascineerd raakt door het filosofische begrip 'gender'. In januari 2014 wordt ze geridderd als Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres door de Franse minister van Cultuur en Communicatie, Aurélie Filippetti. Tussen 2016 en 2018 maakt ze, onder meer in opdracht van de Documenta 14 in Kassel de cycli 'Contes Immoraux' (Immorele Verhalen) en 'Les os noirs' (De zwarte botten). In deel 1 van haar immorele verhalen, getiteld 'Maison Mère', vertolkt ze zelf een scifi versie van de godin Athene. Met gigantische kartonnen wanden bouwt ze haar versie van het Parthenon. Haar constructie is een huis voor Europa, maar staat ook symbool voor de kwetsbaarheid van daklozen en vluchtelingen. In 2018 maakt ze 'Saison Sèche' (Dry Season). Deze voorstelling (deel van de cyclus 'Pièces de l'Eau et Vapeur', en samen gemaakt met Jean-Luc Beaujault) gaat op 17 juli 2018 in première op het beroemde Festival d'Avignon in Frankrijk.

theater

deSingel

Phia Ménard & Compagnie Non Nova Saison Sèche

dramaturgie, regie Phia Ménard, Jean-Luc Beaujault
scenografie Phia Ménard *gecreëerd met en uitgevoerd door* Marion Blondeau, Anna Gaïotti, Elise Legros (vervangen door Santana Susnja), Phia Ménard, Marion Parpirolles, Marlène Rostaing, Jeanne Vallauri, Amandine Vandroth *geluidsonwerp* Ivan Roussel *lichtontwerp* Laïs Foulc *licht* Olivier Tessier *algemene leiding tijdens creatie* Benoît Desnos *toneelmeester* Benoît Desnos, Mateo Provost, Rodolphe Thibaud *kostuums, accessoires* Fabrice Ilia Leroy *decorbouw, accessoires* Philippe Ragot *fotografie* Jean-Luc Beaujault *co-directie, administratie en spreiding* Claire Massonnet *algemene directie* Olivier Gicquaud *productiemanagement* Clarisse Mérot *communicatie* Adrien Poulard

productie Compagnie Non Nova *residentie en coproductie* Malraux scène nationale Chambéry Savoie, TNB Centre Européen Théâtral et Chorégraphique de Rennes *coproductie* Festival d'Avignon, La Crie - Théâtre national de Marseille, Théâtre des Quatre Saisons, Scène conventionnée Musique(s) Gragnan (33), Le Grand T, Théâtre de Loire-Atlantique à Nantes, la MC93, maison de la culture de Seine-Saint-Denis, Bobigny, le Théâtre de la Ville - Paris, Bonlieu, Scène nationale d'Annecy, TANDEM Scène nationale - Arras et Douai, le Théâtre d'Orléans, Scène Nationale

met de steun van BNP Paribas Foundation

De Compagnie Non Nova - Phia Ménard heeft een overeenkomst met en wordt gesteund door de staat - prefect van de regio Pays de la Loire - regionaal directoraat voor culturele zaken, de stad Nantes, de regionale raad van Pays de la Loire en de departementale raad van de Loire-Atlantique. Het gezelschap ontvangt steun van het Institut Français en de BNP Paribas Foundation.

Non Nova - Phia Ménard Company is als 'artiste associé' verbonden aan Malraux scène nationale Chambéry Savoie en TNB Centre Européen Théâtral et Chorégraphique de Rennes.

vr 18, za 19 sep 2020

20 uur / Rode zaal

De voorstelling duurt ongeveer 90 minuten, zonder pauze

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

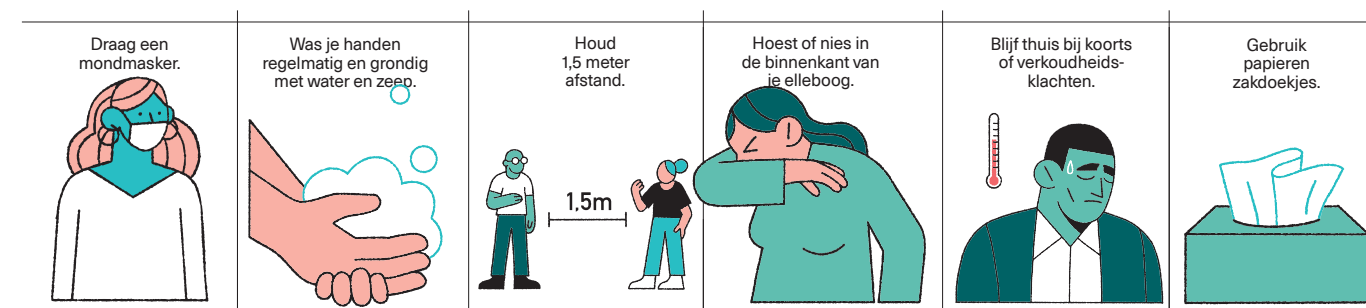
Hartelijk welkom in deSingel!
We zijn blij u te kunnen verwelkomen.

Graag even uw aandacht voor enkele richtlijnen.

Gelieve uw mondmasker aan te houden tijdens de voorstelling en in de gangen. En na de voorstelling te blijven zitten tot één van onze hosts u naar buiten begeleidt. We vragen u ook om uw telefoon helemaal uit te schakelen. Indien u na afloop nog iets wenst te drinken, bent u hartelijk welkom in het Grand café.

We wensen u een mooie avond en graag tot ziens.

Wat kan ik doen om verspreiding van het coronavirus te voorkomen?

“Non nova, sed nove” (We vinden niets uit, we zien het alleen anders) is de basisstelling van het gezelschap Non Nova, dat de Franse Phia Ménard in 1998 oprichtte. Toen bewoog zij zich nog in de wereld van het circus en de jonglerie en zocht naar een andere scenische en dramaturgische manier om het genre te benaderen. Phia Ménard is ‘hors catégorie’. Deze zelfverklaarde feministe werd in 1971 geboren in het lichaam van een man, maar gaat vandaag als vrouw door het leven. Transformatie en metamorfose zijn - wellicht niet toevallig - de basisthema's van haar werk. Zij is gefascineerd door de veranderlijkheid van de elementen. Met ijs, wind, water, stoom vertelt ze haar verhalen. Daarbij trekt ze alle registers en disciplines open: theater, dans, circus, beeldende kunst, niets is haar vreemd. Met ‘Saison Sèche’ was zij in 2018 de sensatie op het Festival d'Avignon. In een indrukwekkende scenografie van haar hand gaan krachten van de natuur zoals aardbevingen en vulkaanuitbarstingen onverbiddelijk tekeer. Zeven vrouwelijke performers vieren in een afgesloten ruimte een krachtig ritueel, niet alleen om dreiging en verwoesting te bezweren, maar bovenal om zich van het patriarchaat te bevrijden. Scènes van onderdrukking, vernedering en seksueel geweld veranderen in een daad van opstand. Zij culminerend in een clownachtige parodie op de meest uiteenlopende uitingen en gebaren van mannelijk machtsvertoon. ‘Saison Sèche’ neemt niet alleen het patriarchaat op de korrel. De voorstelling heeft de vrijheid van alle individuen in gedachten, ongeacht in welk lichaam ze geboren zijn.

© Jean-Luc Beaujault

We kiezen er niet voor geboren te worden, we kiezen onze kleur niet en ons geslacht niet. We kiezen niet of we hetero, homo, lesbisch of trans zijn, we kiezen niets van dat alles. Dus geef ons onze vrijheid om te leven terug. Toen ik een tiener was die opgroeide in het lichaam van een man - wat steeds vreemder en vreemder werd met elke dag die voorbijging - wist ik reeds dat ik een feministe was. Ik stelde het luid en duidelijk, zelfs nog voordat ik wist dat mijn identiteit vrouwelijk was. Ik had veel empathie voor vrouwen en hun strijd, maar ik kon er enkel op een intellectueel niveau naar kijken. Vandaag heb ik het lichaam van een vrouw, maar mijn lichaams-taal bestaat uit bewegingen en gebaren, zowel natuurlijk als artificieel, opgemaakt uit beide identiteiten. Ik ben een ‘vrouw in wording’, zoals Simone de Beauvoir het definieerde (“Je wordt niet als vrouw geboren, maar tot vrouw gemaakt.”) Ik ben geneigd om toe te voegen dat, jawel, we als vrouw geboren, maar tegen welke prijs? Hoeveel strijd moeten we leveren? Hoeveel moeten we opgeven? Mijn lichaam is van kant gewisseld in de maatschappij en ik ben in het midden van een conflict terecht gekomen. Na mijn transformatie is mijn feminisme een echt gevecht geworden, gewoonweg omdat er geen manier is om aan de permanentie van ons eigen lichaam te ontsnappen. Ik ben een vrouwelijk lichaam, onderworpen aan een ongerechtvaardigde beperking. Ik verzet me tegen deze onderwerping. Ik weiger de mannelijke overweldiging van macht. Dit gevecht gaat niet over haat jegens de man, maar over het verwerpen van een systeem van onderdrukking.

Phia Ménard

© Jean-Luc Beaujault

© Jean-Luc Beaujault